

LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Dallas-Fort Worth, Texas, USA, Thứ Bảy, ngày 06 tháng 6 năm 2026

GIỌT BUỒN DĨ VẼNG

Huỳnh Trương Mũ Nâu Nguyễn Thế Đình
Cựu Tổng Hội Trưởng, Tổng Hội Biệt Động Quân, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Biệt Động Quân, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

Mũ Nâu, Biệt Động Quân, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa
{https://nhayduwdc.org/ls/qlvnch/bdq/tthlbdq/ndwdc_lsqlvnch_bdq_tthlbdq_tstthlbdqQLVNCH_2019MAR17_sun.htm}

Trước khi vào chuyện: Đây là một câu chuyện có thật, xảy ra vào khoảng năm 1980 tại Thanh Hóa, Bắc Việt Nam. Nơi có những trại giam giữ các cựu quân nhân, công chức Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) từ miền Nam đưa ra và do Quân Đội Nhân Dân chuyển giao cho Công An trông coi tù chuyên nghiệp. Những trại giam tàn độc, man dại và sâu hiểm nằm trong hệ thống trại tù Lý Bá Sơ. Đó là các trại "5 Lam Sơn", Thanh Phong, Thanh Lâm và Thanh Cẩm. Những trại tù này, ai đã vào, ngày ra thật xa vời, khó khăn ...

Nhân vật trong câu chuyện này hiện đang định cư tại Orange County, tiểu bang California, Hoa Kỳ, bệnh hoạn, lẻ loi. Hằng ngày, anh chìm đắm trong đau khổ với những giọt buồn từ dĩ vãng. Dĩ nhiên, câu chuyện đã được thay tên đổi họ và cũng được sửa đổi cho có vẻ tiểu thuyết một chút.

LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Mưa {<https://www.nguoi-viet.com/little-saigon/thoi-tiet-nam-california-tuan-nay-bat-thuong-co-the-loc-xoay/>}

{http://chimviet.free.fr/baivo/voquangyen/vyen_GaiDaVang/vyen_GDV18_ChiecAoDai.htm}

Trời Cali mây bữa nay mưa rả rích, thứ mưa như bụi bay ở nơi quê nhà. Từng cơn gió heo may thổi về từ phương Bắc, lạnh và ẩm. Mây từng mảng đùn lên ở góc trời, một lát lại tan biến đi, nhưng nó vẫn ủ ê buồn. Từ trong tiệm bán quần áo của người Á châu, Tường bước ra, định băng qua con đường sắt bên hông cửa tiệm, ra bãi đậu xe. Đúng lúc một giải mây xám giăng ngang, rồi những giọt nước mưa đan nghiêng chạy van vát trên mặt đường phố. Con đường này, mọi ngày xe cộ nối đuôi nhau ngược xuôi, sáng nay bỗng dưng biến đâu cả.

Cảm giác băng khuâng chợt dâng lên trong hồn, Tường muốn được đứng lại đôi chút để thụ hưởng những êm đềm trong quá khứ. Những ngày còn đi học bậc trung học, với chiếc áo dài trắng, cùng bạn hữu sánh đôi, đạp xe đến trường. Nàng tạt vào dây phố bên đường để tránh mưa dưới một cửa tiệm nào đó.

Ngay bên lề đường, một chiếc xe buýt chớp đèn, dừng lại nơi đón khách, làm vũng nước văng lên trắng xóa. Cánh cửa mở ra và một người đàn ông duy nhất trên xe bước xuống. Tường đang miên man trong nỗi nhớ, chợt bị cắt ngang vì hình ảnh người đàn ông vừa xuống xe. Mưa càng lúc càng nặng hạt. Nàng để ý đến cử chỉ của người đàn ông. Anh ta đưa tay nâng nhẹ cổ áo jacket cao lên một chút. Nơi anh ta có điều gì hơi lạ: ngoài trời đang mưa, bầu trời xám đen, nhưng anh ta vẫn đeo cặp kính đen. Không lẽ anh ta bị bệnh khiếm thị?

Và rồi, người đàn ông thay vì đi vào thương xá, nhưng trời mưa nên cũng tạt vào trú dưới mái hiên. Dáng đi của anh không được vững vàng, hơi lệch về phía bên trái, gọi thêm nỗi tò mò của nàng. Nét mặt, dáng đi đã biểu lộ nỗi cô độc, khổ hạnh nơi người đàn ông. Chợt anh ta dừng lại trước mặt Tường, nhưng không nhìn nàng, đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước mưa còn đọng trên khuôn mặt. Có lẽ hơi nước làm mờ cặp kính. Anh gỡ cặp mắt kính, rồi rút trong túi áo ra mảnh giấy lau. Nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông, Tường đứng chết sững, cảm thấy nghẹn nơi cổ họng. Nổi ngạc nhiên đến quá nhanh, làm nàng trở nên bất động.

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Đúng rồi, anh Khâm đây mà, người bạn cùng khóa sĩ quan trừ bị, cùng ở chung trại tù với anh ruột của nàng, người mà đã mười mấy năm qua, Tường vẫn cố đi tìm để trao lại một kỷ vật của vợ anh, và cũng để kể lại sự ra đi tức tưởi, đau đớn của một người đàn bà trên nẻo đường vạn dặm, tìm chồng. Tường thốt lên.

Trường Sĩ Quan Trừ Bị, Việt Nam Cộng Hòa
{https://nhayduwdc.org/ls/qlvnc/qt/td/2019/nwdc_ls_qlvnc_qt_td_tsTSQTBTD_2019JUL24_wed.htm}

- Khâm, anh Khâm ...

Người đàn ông nghe ai gọi mình đứng lại, dụi mắt (như một thói quen), rồi lấp bắp.

- Vâng. Chính tôi là Khâm... Xin lỗi, sao bà biết tên tôi? Và tôi có thể biết bà là...?

- Trời! Anh Khâm. Sao thế này! Đã gần hai mươi năm rồi, anh Tường (anh của cô Tường) và vợ chồng em đã tìm anh bằng nhiều cách, nhưng vẫn vô vọng. May quá, hôm nay lại gặp anh ở đây,

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

thật bất ngờ. Tạ ơn trời đất đã run rui. Có lẽ chị Thùy (vợ Khâm) linh thiêng đã chỉ đường dẫn lối, xui khiến cho em đứng ở đây, để em hoàn thành lời trăn trối cuối cùng của chị.

Chợt nhận ra mình đã nói ... quá nhiều, Tường ngập ngừng... “xin lỗi anh... Tường không giữ được lời nói cẩn thận...”. Nhưng Khâm vẫn chậm rãi trả lời.

- Cô Tường đấy hả? Tôi làm sao có thể tin được là hôm nay lại gặp Tường như thế này. Thăng Tường, thăng Hoàn đâu cả rồi? Chúng nó ra sao rồi? Khỏe mạnh không?
- Anh Tường của em có lẽ không được khỏe mấy vì chúng thấp khớp. Ông xã em, nhờ trời vẫn còn khỏe mạnh, đi làm nuôi các cháu. Còn anh, mười mấy năm nay anh đi đâu? Anh đi H.O. hay vượt biên? Từng ngày một, anh Tường và chúng em luôn nhắc đến anh. Nhất là anh Tường đã nhắn tin tìm anh trên đài phát thanh mà vẫn không có kết quả gì về anh cả.
- Tôi đi H.O. năm 1994. Không phải ở đây, định cư mãi tận tiểu bang xa, rất ít người Việt. Đài phát thanh, báo chí đều không có. Mới chuyển về Cali được hơn sáu tháng, cô Tường ạ. Có cách nào cho tôi gặp thăng Tường và thăng Hoàn không nhỉ?
- Thế lúc này, anh xuống xe bus định đi công việc gì hôm nay? Anh làm cho xong việc của anh đi, rồi Tường mời anh về nhà để gặp anh Tường và ông xã em. Họ mừng lắm đấy, anh ạ.
- Tôi có mua bán gì đâu. Ở mãi trên Pomona, mỗi tháng ghé về đây một lần. Ngồi một mình với ly cà phê, để nhìn người ta qua lại, ngắm lại đời mình, chứ chẳng có gì quan trọng... Cho hết ngày ấy mà!
- Vậy anh đứng đây nhé, để em đi lấy xe ở bên kia đường.

Tường liếc nhìn lên trời, quay đầu nhìn xe rồi đưa túi xách tay lên che đầu, bước vội ra chỗ đậu xe. Khâm đứng đợi, nghe nhắc đến tên Thùy, vợ anh, chàng cảm thấy như có mũi dao nhọn đâm vào trong tim...

Khâm ngồi bất động như tượng đá trên ghế sofa trong phòng khách nhà Tường. Ly cà phê dường như không còn chút vị ngọt khi anh hớp ngụm đầu tiên. Phòng khách trống trải và lạnh. Hai anh em Tường và Hoàn đi làm chưa về. Hai đứa con trai của Tường và Hoàn, theo lời cô em gái ông bạn Tường, thằng lớn đang còn ở trong trường, còn thằng út đang ngồi tập vẽ trong phòng, đã hơn mười bốn tuổi rồi.

- Anh Khâm uống cà phê, đợi một chút, để em lục tủ tìm trả cho anh cái này của chị Thùy.

Một lúc sau, Tường trở ra phòng khách. Nàng kéo cái gói lót sau lưng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khâm. Nàng đặt chiếc ví tay bằng da mềm, màu đen đã bạc và sờn lên mặt bàn, đẩy đến trước mặt Khâm, giọng nghẹn ngào.

- Em chỉ giữ được cái này của chị Thùy... và mấy lời cuối của chị căn dặn nói lại với anh, nếu gặp. Em mong anh thật bình tĩnh, dấu sao thì chuyện cũng đã qua lâu rồi, anh ạ! Cố gắng nhé, anh Khâm.

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

- Vâng, tôi đang rất bình tĩnh và tỉnh táo. Mười mấy năm nay, tôi luôn luôn hy vọng, chờ đợi để được nghe, cô Tường ạ. Chị Thùy chết đau đớn và u uất lắm, phải thế không?

Tuy nói thế nhưng giọng Khâm như sũng nước, đưa tay cầm cái ví da nhỏ. Anh dở phía bên trong ra, mùi da ẩm mốc bay lên mũi. Tấm ảnh Thùy chụp chung với chàng, ngày anh được thăng cấp tại mặt trận và được về phép 48 giờ. Hai vợ chồng rủ nhau đi bát phố. Chẳng hiểu sao Thùy đòi chụp hình, và nàng thích tấm ảnh này nhất. Nàng đã xén bớt cạnh, cất vào trong bóp tay. Khâm nhìn tấm ảnh cũ, người vợ nghiêng đầu trên vai anh, với vẻ hãnh diện vì bộ quân phục rằn ri. Mắt nhìn phù hiệu con báo đen của binh chủng Biệt Động Quân với nụ cười hồn nhiên.

Khâm không dám nghĩ xa xôi... Lắng nghe từng lời nói của cô em ông bạn thân Tường...

- Em còn nhớ, hôm ấy là ngày 21 tháng Tám năm 1980. Chúng em gồm có bốn người, chị Thùy, cháu Khôi, em và một bà nữa mà em đã quên mất tên, cùng đi chuyến tàu “chợ” (loại xe lửa dừng lại ở nhiều ga đón khách), từ ga Bình Triệu ra Thanh Hóa thăm các anh ở trại Lý Bá Sơ. Chúng em không có đủ tiền để mua vé đi tàu tốc hành, giá gấp đôi, nên rủ nhau đi tàu “chợ”.

Ga Bình Triệu, Sài Gòn
{https://vi.wikipedia.org/wiki/Ga_B%C3%ACnh_Tri%E1%BB%87u}

Ga Thanh Hóa, Bắc Việt Nam
{https://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%A0p_tin:Ga_Thanh_Hoa.jpg}

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

FIELD LABOR is a central part of life and 're-education' in Camp 230-D - once home to thousands of former South Vietnamese military officers and other political prisoners - Photo: Eugene Garcia / The Register
Trại Lý Bá Sơ, Bắc Việt Nam {<https://hung-viet.org/a25631/viet-ve-cuu-tu-truong-ly-ba-so-trinh-van-thich>}

- Hy vọng lâu thì cuối cùng cũng vẫn đến nơi. Loại tàu này đầy trộm cắp và chật chội. Người và vật như heo, chó, gà chung một toa, chồng chất lên nhau, có được chỗ ngồi là đại phúc. Suốt bốn ngày ba đêm, chúng em không dám ngủ, hở một chút là mất cắp, không còn một thứ gì anh ạ. Dầu sao em vẫn còn đỡ cực vì nhỏ tuổi hơn chị Thùy, lại còn phải lo cho cháu. Tội nghiệp thằng bé Khôi, mới 10, 11 tuổi, đi đường xa, cứ dựa vào vai mẹ ngủ gà ngủ gật. Nó cũng không đòi ăn, thỉnh thoảng uống nước, nhưng cháu đáng mặt dòng dõi con nhà binh, không kêu ca, than van một lời. Lúc đó, em nghĩ đến các anh đang bị giam trong tù. Nhìn cháu Khôi và chị Thùy, em thấy xót xa quá.

Khôi vẫn ngồi lặng yên, tay chống cằm, nhìn về nơi xa xăm... Tưởng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt, giọng nàng trở nên khó khăn, như nghẹn lại.

- Qua đến sáng ngày thứ tư thì tàu dừng lại ở ga Thanh Hóa. Chúng em xuống tàu, đem theo những gói thực phẩm mang ra tiếp tế cho các anh. Đó cũng là lần đầu tiên, kể từ khi các anh đi tù cải tạo, họ mới cho phép đi thăm nuôi tù. Đã đến nơi, mấy chị em mừng quá là mừng, anh ạ. Chị Thùy và cháu Khôi dường như quên cả mệt nhọc. Tuy vậy, đã đi xa cả ngàn cây số, đến một nơi hoàn toàn xa lạ, bọn em lúng túng cả giờ trên sân ga, không biết phải giải quyết ra sao.

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Trại Cải Tạo, Bắc Việt Nam
{<https://www.bbc.com/vietnamese/articles/ce9vzyd45e1o>}

Xe Thò {?}

- Nhìn ai cũng đội nón cối, chị Thùy bắt đầu lo sợ, nói nhỏ với em: “Hình như tất cả là bộ đội. Tôi lo quá”. Cuối cùng, chị Thùy vào một căn nhà gần đó mua được cái đòn gánh. Họ cho thêm mấy sợi giây. Mấy giò đồ của em và chị Thùy cột quai thật chắc cho vào đòn gánh, rồi em và chị Thùy gánh đi bộ vào trại cải tạo. Thương nhất là cháu Khôi. Nó cũng cúi xuống để mẹ đeo cái ba lô trên lưng, đem đồ ăn vào cho bố.
- Lúc bắt đầu khởi hành đã mười giờ rưỡi, đường vào trại toàn là núi rừng trùng điệp và những công trường. Nắng mỗi lúc một gắt, mồ hôi từ trên trán tuôn xuống làm cay mắt. Đi được khoảng chừng 100 mét hay hơn chút là phải dừng lại để nghỉ lấy sức. Anh thử nghĩ coi, em và chị Thùy, từ lúc cha sanh mẹ để có biết khuân vác là gì đâu, lúc đó hai vai đau đớn, tê cóng. Cháu Khôi cũng thế, lúc mới đầu vừa đi vừa hỏi mẹ về những tiếng chim hót trong rừng, rồi càng về sau càng uể oải, ít nói nhưng vẫn bước theo mẹ.
- Trước khi đi thăm, em đã hỏi dò và được biết từ ga xe lửa vào đến trại cải tạo xa hàng mấy chục cây số. Sức lực mỗi lúc một hao hụt, vừa đi vừa lê lét. Đến khoảng hơn hai giờ chiều thì gặp một toán có cả đàn ông, đàn bà đạp xe thò từ phía sau vượt qua mặt. Họ dừng lại, rồi một bà cũng cỡ tuổi chị Thùy lên tiếng hỏi.
- Có phải các chị đi thăm các anh cải tạo không?
- Vâng.
- Đường còn xa lắm, lại phải qua phà sông Chu. Gần thì cũng còn khoảng 30 cây nữa, đi không kịp đâu. Đề nghị hai chị để chúng tôi thò các chị và đồ đến bến phà nhé. 15 đồng một người, thằng bé thì giám cho, chỉ lấy 10 đồng thôi (1\$ lúc đó bằng 500\$ Việt Nam Cộng Hòa).

Suy nghĩ một lúc, chị Thùy mặc cả.

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

- Quý vị chớ giúp chúng tôi cháu bé và các túi đồ, chị em tôi đi bộ theo sau cũng được. Xin lấy 20 đồng tất cả nhé. Chúng tôi hết tiền rồi. Còn chút đỉnh để phòng hờ thôi.

Ngay lúc ấy, em liếc nhìn nét mặt của một tên mặc quần công an nhưng áo bộ đội và nón cối, hay chóp mắt. Sinh nghi, em sợ nếu làm theo ý chị Thùy, chúng nó chở đồ và cháu Khôi đi luôn thì khôn khổ. Em nói nhỏ với chị Thùy: “Thôi cứ đi, em còn tiền ứng cho chị mượn, rồi mình tính sau”, rồi em mặc cả với họ.

- Thế này nhé. Các anh chị giúp chị em tôi và cháu, xin giảm cho 10 đồng tất cả.
- Họ bằng lòng ngay và chở chúng em đến bên này bờ sông Chu, còn nếu có phà qua sông thì sẽ tính sau. Có điều em lấy làm lạ, toán của họ có bảy người mà bốn người đàn ông không chở, để cho ba người đàn bà chở bọn em và đồ thăm nuôi. Họ đạp xe chậm chạp và dường như cố tình không muốn chạy nhanh. Vừa đi vừa trao đổi những câu chuyện mà em không hiểu. Họ cố ý ngăn bọn em nói chuyện với nhau bằng những người đàn ông đạp xe chen vào giữa. Em có cảm giác xốn xang, trong lòng bứt rứt khó chịu. Nhìn phía sau, thấy chị Thùy có vẻ tỉnh, nhưng khuôn mặt... như thế nào ấy, khó tả lắm, anh ạ. Em cảm thấy lo, mà không biết lo chuyện gì! Đâu ngờ, tai ương đã bám theo bọn em từ lúc đó.
- Đến bên phà sông Chu thì trời đã ngã chiều, khoảng bốn, năm giờ thôi, nhưng thời tiết ngoài miền Trung vào tháng tám, trong vùng rừng núi, trời tối nhanh hơn. Bên kia sông có hai chiếc phà đậu như ngù, có vài người qua lại trên đường. Phía bên này, ngoài mấy chiếc bè cặp sát mạn sông, ngoài ra là tịnh không. Suốt một giải sông, hai bên bờ toàn ruộng bắp màu xanh, u buồn. Nhóm người dừng lại. Người đàn bà nói chuyện với chúng em lúc đầu với giọng thành thật.
- Hai chị ạ. Bây giờ hết phà qua sông rồi, phải chờ đến sáng mai. Cũng có thuyền chở tư nhưng đắt lắm, các chị không đủ tiền đâu. Tôi có ý kiến là các chị nên vào xóm trọ gần đây. Nếu nhất trí, chúng tôi dẫn đến, thuê phòng trọ một đêm, sáng đi tiếp cũng không muộn. Tôi thấy thằng bé mệt và đói rồi đấy.
- Thật tình, bọn em cũng mệt là người, khát nước và đói quá rồi. Lúc đó mới nhớ ra, từ sáng sớm cả ba người mới ăn mỗi người một miếng cơm nắm (cơm vắt) trên toa xe lửa. Tội nghiệp cháu Khôi, đói mệt mà chẳng hé môi, vẫn im lặng theo sát bên mẹ. Do vậy, bọn em đành phải theo mấy người đó đi cặp theo bờ sông khoảng 100 mét, trông thấy khoảng sáu, bảy căn nhà, từ vách đến mái lợp bằng những tấm tranh nứa. Chắc đã lâu rồi, cũ và già nua.
- Ngay đầu xóm là một quán hàng, bán vài nải chuối, hai, ba lọ kẹo bột và mấy cái bánh trắng. Đặc biệt, nước uống là chè tươi và có một chiếc cây để hút thuốc lào, đặt kế bên cái đèn dầu... Lúc tụi em bước vào, trong quán đã có hai người đàn bà cũng đi thăm chồng cải tạo, đang ngồi uống nước, đợi thuê phòng trọ. Trong hai bà có bà ngồi cùng toa xe lửa với bọn em.
- Cũng lại mục đàn bà trong toán xe thô, có lẽ là người “chỉ huy” của cả bọn, hăng hái giới thiệu chị Thùy, và em với bà chủ quán. Mục nói lia chia.
- Chị thu xếp cho ba người này chỗ ngủ, sáng mai họ sang sông đi thăm nuôi chồng cải tạo. Tội nghiệp lắm, từ trong Nam ra, vất vả quá, thương ghê.
- Ngay từ đầu, em đã có cảm giác lạ về nhóm người này, nên luôn luôn để ý hành động của họ. Sau khi lấy tiền công “thô” của bọn em xong, họ ngồi nói chuyện huyền thuyên, ăn chuối, hút

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

thuốc lào. Cả đàn bà cũng hút. Tên trẻ nhất trong đám nói: “Bây giờ chúng tôi về trong xã đây, mai ra sớm”. Nói thế nhưng bốn người đàn ông vẫn chưa đi, chỉ ba người đàn bà đạp xe theo triền sông, đi ngược trở lên. Chị Thùy lúc đó không để ý gì cả, ngồi bóp chân, xoa vai cho cháu Khôi. Hai mẹ con đã quá mệt và đói... muốn xỉu.

- Nghi ngơi chừng ba mươi phút, cả năm người (kể cả hai bà đến trước) được dẫn đi vòng qua sân sau đến nhà trọ. Họ cho thuê mỗi giường 20 đồng, nhất định không bớt. Em với chị Thùy đòi thuê chung một giường, họ không chịu, dứt khoát phải hai. Một người thì nằm chõng nhỏ, giá 10 đồng. Đành chịu vậy, gian phòng rộng chừng tám, chín mét vuông có hai cái chõng tre, mùng, mền có sẵn.

- Chúng em chỉ sử dụng mùng thôi vì nhiều muỗi. Chị Thùy nói với em và cháu Khôi: “Hai đi cháu ngủ đi, mình nên ngủ sớm, kéo ngày mai dậy không nổi”. Ai ngờ đó là lời nói gỡ cuối cùng. Trước khi chui vào giường nằm nghỉ, chị Thùy dặn em vặn lớn ngọn đèn dầu: “Có gì mình còn thấy đường, cô Tường ạ”.

- Từng giờ phút một trôi qua, có lúc mệt quá thiếp đi chừng năm, mười phút, em lại tỉnh vì nhiều thứ, lạ chỗ, mùi ẩm mốc của cái mùng, và rệp thì vô số. Nhất là trong bụng em đang sợ, mà sợ điều gì thì chỉ có linh cảm chứ không biết được. Chị Thùy đã cẩn thận, dồn đồ thăm nuôi vào sát vách nửa, cháu Khôi nằm giữa và chị nằm bên ngoài. Tiếng cú rùng roi từng tiếng như quý gọi từ xa, lẫn trong tiếng gió từ sông thổi vào vách nửa nghe lạt xạt. Cứ như thế, em nằm nghe tiếng trần trở qua lại của chị, tiếng thờ đều của cháu Khôi. Cả hai chị em cùng không ngủ được nhưng không ai buồn nói chuyện.

- Đột nhiên, em nghe có tiếng chân người di chuyển gấp rút phía bên hông nhà, rồi tiếng la thất thanh “Cướp, cướp... bớ người ta cướp... Cứu, cứu...”. Chưa kịp định hồn thì cánh cửa buồng bung ra, ba bốn tên nhảy bổ vào. Phản ứng tự nhiên, em nhảy bừa ra khỏi giường, húc vào vách nửa, lọt ra ngoài rồi chạy trốn. Em ngã, nhưng vẫn bò, choài người vào trong khu ruộng bắp. Tiếng kêu la, ằng ặc từ hai căn nhà trọ phát ra, em nghe rõ tiếng cháu Khôi “Bố ơi. Cướp. Mẹ, mẹ... họ cướp”. Tiếng chị Thùy “Không, không... Bớ, bớ người ta. Anh ơi, anh ơi. Nó... nó...”. Tiếp theo là tiếng vật lộn, rồi tiếng chân chạy, dã man là có cả tiếng cười...

- Em sợ đến độ tê liệt cả người. Tim như ngừng đập, miệng lảm bảm, chỉ biết lạy trời Phật cứu con. Chuyện xảy ra đến cả ba mươi phút mà không thấy có dấu hiệu gì tiếp cứu, can thiệp của hàng xóm. Em như người mê, trôi bèo bọt trong nỗi kinh khiếp, nhưng hơi lạnh và da thịt bị xước, trầy trụa nên tỉnh lại, nằm nghe ngóng.

- Em cứ nằm như thế, không biết được bao lâu, đến khi nghe tiếng xìch xịch của ca nô nơi bến sông và có tiếng người nói xôn xao từ dưới xóm “Cướp đâu? Cướp của ai?”. Đợi đến khi có thật nhiều người cầm đuốc lên tiếng gọi “Những ai trọ đêm đâu? Những ai ẩn ở đâu xin ra đi. Chúng tôi là công an xã đây”.

- Từ trong ruộng bắp, em hé mắt nhìn ra. Lúc đó mới cảm thấy an toàn, nghĩ đến chị Thùy và cháu Khôi, em chui ra khỏi chỗ lẩn trốn. Trời đã bắt đầu sáng, em chạy vội vào trong căn phòng trọ... Giọng Tường như nghẹn lại, nước mắt tuôn ra... Trời ơi! Cháu Khôi nằm trên giường, bị bẻ gãy cổ. Chị Thùy quần áo rách nát, lộ liễu, máu đầy ở bụng, ở cổ, vẫn còn thở thoi thóp. Em oà lên khóc, cúi xuống bên chị. Chị Thùy nói thật nhỏ “Đừng, đừng cho anh Khâm biết... Cái bóp của tôi giấu ở dưới chiếu... Cô Tường ơi... cháu Khôi... Chị đau quá...”

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

- Em la khóc thật to: “Các ông, các bà ơi. Cách mạng ơi! Cứu chị tôi. Đưa chị tôi đi ngay, đi bệnh viện ngay... Chị ấy nguy đến nơi rồi. Họ nói cố chờ chừng mười phút, xe từ huyện xuống sẽ đưa đi ngay.

- Anh Khâm, em làm sao kể hết cho anh rõ, những gì trong đầu em lúc đó. Cháu Khôi nằm đó, đầu vẹo qua một bên. Lúc công an huyện và xe cứu thương đến nơi, chị Thùy đã đi rồi. Hai mẹ con dạt dứu nhau đi mất, không kịp nói với em lời từ biệt. Chết tức tưởi, oan khiên.

Tường dừng lại, hỉ mũi, nhìn sang Khâm. Anh đang gục đầu trên bàn, vai anh rung lên như người đang lên cơn sốt rét. Ly cà phê đổ từ lúc nào, ướt mặt bàn, rơi xuống thảm. Rồi chàng tự chủ lại, nói với cô Tường.

- Thế mà đến năm 1984 (bốn năm sau), người ta gửi giấy cho tôi báo tin. Vợ và con tôi chết vì tai nạn trên đường ra thăm chồng. Thân nhân tìm không được nên chôn cất hai mẹ con tại nơi xảy ra tai nạn. Những thằng cướp ấy đã làm gì vợ tôi hả cô Tường.

- Chẳng làm được gì. Chị đã chống cự quyết liệt, chọn cái chết để khỏi bị nhục. Chuyện xảy ra đêm đó, hai bà bên kia bị làm nhục, đánh gãy tay, bị bóp cổ để khỏi kêu la nhưng không chết.

- Dĩ nhiên, công an cũng làm biên bản, cũng khám nghiệm và làm các thủ tục giấy tờ. Xong rồi, họ quyết định và cho em biết. Hai bà kia được chở ra Bệnh Viện Thanh Hóa. Huyện sẽ cung cấp hai quan tài để an táng hai mẹ con chị Thùy trên một ngọn đồi trong xã. Có dựng tấm bia bằng mảnh gỗ viết sơn trắng. Tất cả đồ đạc của em, chị Thùy và hai bà kia đều mất sạch. Em chỉ dấu được 200 đồng lúc chạy ra ngoài ruộng lúa...

Đến đây, nàng xin phép vào phòng toilet lau mặt...

- Anh Tường, em và anh Hoàn xin chia sẻ nỗi đau buồn cùng anh và xin anh tha lỗi bấy lâu nay. Tội của em nặng nhất. Em sợ anh sẽ chịu không nổi lúc đang ở trong trại cải tạo khi biết được tin này nên dấu anh. Bên gia đình anh đã di tản năm 1975, chẳng còn ai. Bên chị Thùy bị đưa đi vùng kinh tế mới, chẳng biết ra sao?

- Chết cả rồi! Bố mẹ Thùy thương con, thương cháu (Khôi), kiệt quệ tinh thần nên từ trần sớm. Hai đứa em bỏ qua Cao Miên cũng biệt tăm.

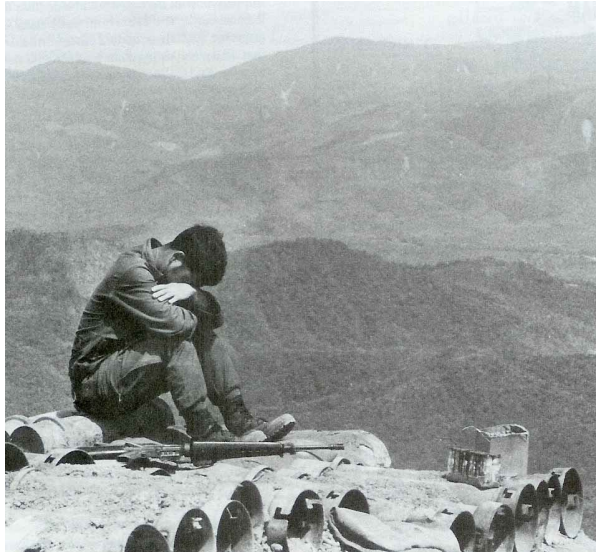
- Anh uống cà phê thêm, chờ anh Tường, anh Hoàn về tâm sự nhé?

- Cám ơn cô Tường, cám ơn Tường, cám ơn Hoàn. Tôi phải đi... Tháng sau, không chừng trở lại, ở chơi cả ngày.

Nói xong, Khâm đứng lên, bước ra cửa. Tường nhìn theo bóng dáng người bạn năm xưa của anh trai mình... Người đã từng vào sinh ra tử biết bao phen... nghiêng vai đang đi, những bước chân nghiêng. Cơn gió lùa trên tóc anh như chia sẻ nỗi đau đớn trong lòng.

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN**
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

{<https://www.instagram.com/p/DRiejWDkjc5/> }

She is a universal flower ... it will last forever!

Nàng là đóa hoa của vũ trụ ... sẽ nở mãi không tàn!

Vũ Đình Hiếu, Liên Hội Trưởng (LHT), Liên Hội Cựu Quân Nhân & Hậu Duệ
Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tại Dallas-Fort Worth, Texas, USA & Vùng Phụ
Cận

Liên Hội Trưởng (LHT)

Vũ Đình Hiếu
Biệt Động Quân (BDQ)
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

**Trưởng Ban Tiếp Tân/Trang
Trí**

Nguyễn Toàn
Nha Kỹ Thuật Dallas-Fort
Worth
(817) 729-4406
nguyen.thomas@sbcglobal.net

Liên Hội Phó Nội Vụ

Nguyễn Ngọc Quý
Nha Kỹ Thuật Dallas-Fort
Worth
(714) 468-4924
72quynghuyen@gmail.com

Nguyễn Ngọc Sơn

(817) 504-6474
nnsthuducdfw@yahoo.com

Liên Hội Phó Ngoại Vụ/Tổng

Thư Ký/Thủ Quỹ
Hà Mạnh Chí (hậu duệ)
Hội Gia Đình Hải Quân Trưng
Dương Dallas-Fort Worth
(214) 232-4826
haiquantrungduong@yahoo.com
Nguyễn Minh Quyền
Gia Đình Mũ Đỏ Dallas-Fort
Worth
(832) 330-9540
josephnguyen99@yahoo.com

Trưởng Ban Kế Hoạch/Văn

Nghệ
Nguyễn Văn Nở (Khóa 24)
Hội Gia Đình Hải Quân Trưng
Dương Dallas-Fort Worth
(972) 816-4339
nguyenno24@gmail.com
Lê Văn Lới
Hội Quân Cảnh Dallas-Fort
Worth
(817) 213-7400
hoiquancanhdfw@yahoo.com